

SMĂRĂNDIȚA POPII

Iau câteodată și-mi aduc aminte ce vremi și ce oameni mai erau prin părțile noastre, pe când începusem și eu, drăgăliță-Doamne, a mă ridica băiețaș la casa părintilor mei, în satul Humulești; sat mare și vesel, împărțit în trei părți: Vatra satului, Delenii și Bejenii.

Humuleștiul pe vremea aceea era un sat vechi răzeșesc, cu gospodari tot unul și unul, cu flăcăi voinici și fete mândre, cu o biserică frumoasă, care făcea mare cinste satului.

Și părintele Ioan de sub deal, Doamne, ce om vrednic și cu bunătate mai era! Din îndemnul lui s-au plantat pomi în cimitir. El a fost cel care umbla din casă-n casă, împreună cu bădița Vasile, dascălul bisericii, și sfătuia pe oameni să-și dea copiii la învățătură.

Și unde nu s-a adunat o mulțime de băieți și fete la școală, printre care eram și eu, un băiat rușinos și fricos și de umbra mea! Cea dintâi școlăriță a fost însăși Smărăndița popii, o zgâtie de copilă, ageră la minte și aşa de silitoare, de întrecea mai pe toți băieții și la carte, dar și la nebunii.

Părintele Ioan venea mai toată ziua pe la școală și vedea ce se petrece. Și ne pomenim într-una din zile că părintele ne aduce un scaun nou și lung și, după ce-a întrebat de dascăl care

cum ne purtăm, a stat puțin pe gânduri, apoi a pus nume scaunului „Calul Balan” și l-a lăsat în școală. În altă zi ne trezim că iar vine părintele la școală și ne aduce un bici frumos împletit din curele și îi pune nume „Sfântul Nicolai”. Bădița Vasile a zâmbit atunci, iar noi, școlarii, am rămas cu ochii holbați unii la alții.

Și făcu părintele o regulă: în toată sămbăta să asculte dascălul pe fiecare copil tot ce-a învățat peste săptămână; și câte greșeli va face să i le însemne cu cărbune pe ceva, iar la urma urmelor, pentru fiecare greșeală să-i ardă școlarului câte un Sfânt-Nicolai. Atunci, copila părintelui a pufnit în râs. Păcatul ei, sărmana!

– Ia, poftim de încalecă pe Calul Balan, jupâneasă! zise părintele. Să-l încercăm chiar de azi pe Sfântul Nicolai cel din cui!

Și a mâncat Smărăndița papara, iar pe urmă sedea cu mâinile la ochi și plângea ca o mireasă, de sărea cămașa de pe dânsa. Noi, când am văzut una ca asta, am rămas înлемniți. Iar părintele, ba azi, ba mâine, aducând dulciuri și colaci din biserică, a împărțit la fiecare de ne-a îmblânzit și treaba mergea strună!

Nu-i vorbă, că noi tot ne făceam felul, aşa, câteodată! În lipsa dascălului țineam ceaslovul deschis și, cum erau filele cam unse, se lipeau muștele de ele și când clămpăneam ceaslovul, câte zece-douăzeci de suflete prăpădeam deodată! Într-una din zile, ne caută părintele ceasloavele și când le vede aşa săngerate cum erau, își pune mâinile în cap de necaz. Și cum află pricina, începe a ne pofti pe fiecare la Balan și a ne mângâia cu sfântul Nicolai pentru dureurile cuvioaselor muște, care din pricina noastră au pătimit...

Libri

PERIPETIILE MELE LA ȘCOALĂ

*N*u trece mult după asta, și-ntr-o zi, prin luna lui mai, îndeamnă păcatul pe bădița Vasile să pună pe unul, Nic-a lui Costache, să asculte ce învățaserăm până atunci. Nică, băiat mai mare și înaintat la carte până la genunchiul broaștei, era certat cu mine din cauza Smărăndiței, căreia, cu toată părerea mea de rău, i-am tras într-o zi o bleandă, pentru că nu-mi dădea pace să prind muște...

Și Nică începe să mă asculte, și unde-mi găsește o droaie de greșeli: una, două, trei, până la douăzeci și nouă.

„Măi! s-a trecut de șagă, zic eu în gândul meu. Încă n-a terminat de ascultat, dar câte greșeli au să mai fie!” Și unde n-a început a mi se face negru pe dinaintea ochilor și a tremura de frică...

„Ei, ce-i de făcut, măi Nică?” îmi zic eu în mine. Și mă uitam pe furiș la ușa măntuirii și tot scăpărăm din picioare, așteptând cu neastămpăr să vină un școlar de afară, căci era poruncă să nu ieşim câte doi deodată!

Și-mi crăpa măseaua-n gură când vedeam că nu mai vine, să mă scutesc de călăria lui Balan și de blagoslovenia lui Nicolai, făcătorul de vânătăi. Dar adevăratul sfânt Nicolai se vede că a știut de nevoia mea, că numai iaca ce intră afurisitul de băiat în școală. Atunci eu, cu voie, fără voie, plec spre ușă, ies repede și nu mă mai încurc prim-prejurul școlii, ci o iau la sănătoasa spre casă.

Și, când mă uit înapoi, doi băieți mai mari se luaseră după mine. Eu încep a fugi de-mi scăpărău călcâiele, trec pe lângă casa noastră și intru în ograda unui vecin. Din ogradă în ocol, și din ocol în grădina cu păpușoi, care erau proaspăt prășiți, iar băieții după mine.

Când aproape să mă ajungă, eu, de frică, nu știu cum, am izbutit de m-am îngropat în țărâna, la rădăcina unui păpușoi.

